

การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจในด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ของ
นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปี 1 สาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยเทคโนโลยี
อักษรพัทยา ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือและวิธีการสอนแบบปกติ

**A Comparison of English Writing Comprehension Achievement and Satisfaction
of Low Vocational Certificate 1, Hotel Course, Aksorn Pattaya Technological
College Taught by Using Cooperative Learning Method and Traditional Method**

ประเสริฐ พิสิทธิ์
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1). เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ทางการเรียนในด้าน
การเขียนภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือและวิธีการสอนแบบปกติ (2). เพื่อเปรียบเทียบ
ความพึงพอใจในด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือและวิธีการสอนแบบปกติ
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับ ปวช. 1/1 จำนวน 20 คน เรียนด้วยวิธีการ
สอนแบบร่วมมือ และ นักเรียนระดับ ปวช. 1/2 จำนวน 20 คน เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ
รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 40 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า (1). ผลการเรียนรู้ด้านการเขียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือและวิธีการสอนแบบปกติ มีผลการเรียนที่แตกต่าง
กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ มีผลการ
เรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ (2). ผลความพึงพอใจในด้านการเขียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือและวิธีการสอนแบบปกติ โดยนักเรียน
ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือมีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็น
คะแนนค่าเฉลี่ยรวม 4.49 มากกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ มีความพึงพอใจใน
ภาพรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นคะแนนค่าเฉลี่ยรวม 4.36

ABSTRACT

The purposes of this research were to (1). Compare English writing comprehension
achievement taught by using cooperative learning method and traditional method and traditional
method. (2). Compare satisfaction taught by using cooperative learning method and traditional
method and traditional method. The sample population consisted of LVC 1/1, 20 students with

taught by cooperative learning method. LVC 1/2, 20 students with taught by traditional method. There were 40 students of sample population. Findings were (1). The students taught by using by cooperative learning method exhibited achievement in English writing comprehensive at a higher level than the students taught by using traditional method at the statistically significant level .05 (2). The students taught by using by cooperative leaning method exhibited achievement in English writing satisfaction was good level at 4.49. The students taught by using by traditional leaning method exhibited achievement in English writing satisfaction was good level at 4.36

คำสำคัญ

ในศตวรรษที่ 21 นั้น ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในฐานะเป็นภาษาที่สองของโลก และยังมีความสำคัญต่อโลกรวมถึงประเทศไทย แทบจะปฏิเสธไม่ได้เลยว่าผู้คนทั่วโลกส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารไม่ว่าจะเป็นทั้งทางตรงและทางอ้อม การใช้อินเทอร์เน็ต คู่มือ นิตยสาร จดหมาย ผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ รวมไปถึงหนังสือทางวิชาการก็ยังมีภาษาอังกฤษเข้าไปแทรกซึมอยู่ทุกที่ ถ้าเรามีความรู้ทั้ง 4 ทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ก็จะทำให้ได้มีโอกาสเปิดโลกมากยิ่งขึ้น

และในกลุ่ม 10 ประเทศอาเซียน ได้บัญญัติให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาอาเซียนซึ่งทุกประเทศจะต้องใช้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้นนอกเหนือจากภาษาของตนเอง เพราะจะต้องมีการประชุมปรึกษาหารือ ทำธุรกิจค้าขาย และการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ ก็ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารแทบทั้งสิ้น ดังนั้นภาษาอังกฤษนับว่าเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับพลเมืองอาเซียนในการสร้างมิตรภาพที่จะขยายออกไปอย่างไร้พรมแดน ทุกคนจึงต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษตั้งแต่ผู้นำประเทศ เกษตรกร ชาวไร่ ชาวนา ชนชั้นแรงงาน นักเรียน นักศึกษา และจากอิทธิพลความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการสื่อสาร ยิ่งส่งผลให้ภาษาอังกฤษทวีความสำคัญเพิ่มขึ้น

ประเทศไทยมีการปฏิรูปการศึกษามาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 โดยรัฐบาลได้จัดสรรงบประมาณเพื่อการศึกษาเพิ่มขึ้นทุกปีในทางตรงกันข้ามนั้นผลการประเมินคุณภาพการศึกษาของไทยจากสถาบันวิชาการในระดับชาติและในระดับนานาชาติ มติบ่งชี้ว่าคุณภาพการศึกษาของไทยตกต่ำ ซึ่งปัจจัยที่ทำให้ผลประเมิน ออกมาในลักษณะนี้เกิดจากหลายสาเหตุด้วยกัน และปัจจัยหนึ่งในนั้นคือ “ตัวครูผู้สอน” ที่จำเป็นต้องพัฒนาให้วิธีการสอนให้เหมาะสมกับยุคสมัย และเท่าทันโลก เพราะครูถือเป็นบุคคลหรือกลไกสำคัญที่จะทำให้การพัฒนาของระบบการศึกษาของไทยประสบความสำเร็จ ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 จึงไม่ได้มีไว้สำหรับผู้เรียนเท่านั้นแต่ในความเป็นจริงแล้วมีไว้พัฒนาครูและบุคลากรด้วย เป้าหมายเพื่อสร้างคนให้มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับ สามารถเรียน ทำงาน

และใช้ชีวิตในศตวรรษที่ 21 ได้ (สำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพเยาวชน, ม.ป.ป.) การเรียนการสอนในยุคนี้ ครูผู้สอนจะต้องเปลี่ยนจากทำหน้าที่สอน มาเป็นโค้ชให้กับนักเรียนได้นำไปบูรณาการต่อยอดการเรียนรู้ เปลี่ยนจากการให้เฉพาะแต่ความรู้ เป็นการให้ทักษะ เปลี่ยนจาก “ครูเป็นหลัก” เป็น “ผู้เรียนเป็นหลัก” (วิจารณ์ พานิช, 2556)

ความนำ – วัตถุประสงค์ของการวิจัย

และด้วยเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นนี้เอง ที่ทำให้ผู้วิจัยต้องการที่จะพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียนให้มีความถูกต้อง แม่นยำ ทั้งในเรื่องของกฎเกณฑ์และการนำไปใช้จริง ผู้วิจัยจึงได้ทำการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจในด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปี 1 สาขาวิชาการ โรงแรม วิทยาลัยเทคโนโลยีอภัยรพชยา ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือและวิธีการสอนแบบปกติ เพื่อเปรียบเทียบวิธีการสอนแบบ 2 วิธี ว่าวิธีไหน จะทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาและพึงพอใจในภาษาอังกฤษ วิธีไหนที่จะประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยในชั้นนี้ได้มากกว่ากัน

1. เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ทางการเรียนในด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือและวิธีการสอนแบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจในด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือและวิธีการสอนแบบปกติ

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปี 1 สาขาวิชาการ โรงแรม วิทยาลัยเทคโนโลยีอภัยรพชยา จังหวัดชลบุรี จำนวน 2 ห้อง โดยแบ่งเป็นนักเรียนระดับ ปวช. 1/1 จำนวน 29 คน และระดับ ปวช. 1/2 จำนวน 31 คน รวมประชากรทั้งสิ้น 60 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ มาจากนักเรียนที่มีคะแนนเก็บใกล้เคียงกันทั้ง 2 ห้อง คือ ปวช. 1/1 และ ปวช. 1/2 สาขาวิชาการ โรงแรม วิทยาลัยเทคโนโลยีอภัยรพชยา โดยคัดเลือกนักเรียนที่มีคะแนนเก็บใกล้เคียงกัน จำนวนห้องละ 20 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 40 คน โดยนักเรียนระดับ ปวช. 1/1 เรียนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ และ นักเรียนระดับ ปวช. 1/2 เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การเขียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือและวิธีการสอนแบบปกติ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลการเรียนรู้และความพึงพอใจด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม (2701-2010) ด้านการเขียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ จำนวน 4 แผน ๆ ละ 2 ชั่วโมง รวมชั่วโมงการเรียนรู้ 8 ชั่วโมง และแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม (2701-2010) ด้านการเขียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบปกติ จำนวน 4 แผน ๆ ละ 2 ชั่วโมง รวมชั่วโมงการเรียนรู้ 8 ชั่วโมง
2. แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ทางการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับแบบทดสอบด้านการเขียน ได้แก่ 1. การสอนเขียนแบบควบคุมสถานการณ์ และกึ่งควบคุม จำนวน 30 ข้อ ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน 2. การสอนเขียนแบบเสรี จำนวน 1 ข้อ 10 คะแนน โดยใช้วิธีการประเมินแบบ Scoring Rubrics รวมคะแนนแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนทั้งหมด 30 คะแนน
3. แบบสอบถามความพึงพอใจด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือและวิธีการสอนแบบปกติ เกี่ยวกับด้านบรรยากาศการเรียนรู้ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับ จำนวน 15 ข้อ โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า Rating Scales แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย และ เห็นด้วยน้อยที่สุด

ผลการวิจัย

เปรียบเทียบผลการเรียนรู้

1. ผลการเรียนรู้ด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปี 1 ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ จำนวนนักเรียนในกลุ่มทดลอง (N) 20 คน มีคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 14.04 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 0.96 ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบ (t test Independent) เท่ากับ 19.40
1. ผลการเรียนรู้ด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปี 1 ด้วยวิธีการสอนแบบปกติ จำนวนนักเรียนในกลุ่มทดลอง (N) 20 คน มีคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ

9.79 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 1.56 ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบ (t test Independent) เท่ากับ 19.40

เปรียบเทียบแบบสอบถามความพึงพอใจ

1. ความพึงพอใจด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปี 1 ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ ค่าเฉลี่ย 4.33 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ค่าเฉลี่ย 4.15 ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ค่าเฉลี่ย 4.45 โดยภาพรวม ค่าเฉลี่ย 4.36

2. ความพึงพอใจด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปี 1 ด้วยวิธีการสอนแบบปกติ ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ ค่าเฉลี่ย 4.33 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ค่าเฉลี่ย 4.30 ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ค่าเฉลี่ย 4.45 โดยภาพรวม ค่าเฉลี่ย 4.36

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่า ผลการเรียนรู้ในด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปี 1 สาขาวิชาการ โรงแรม ที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือมีผลการเรียนรู้ที่สูงกว่าวิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การสอนเขียนแบบร่วมมือนั้นแตกต่างจากการสอนเขียนแบบเดิม เพราะส่วนมากแล้วการสอนเขียนแบบร่วมมือจะต้องจัดกิจกรรมกลุ่มขนาดเล็ก โดยที่สมาชิกทุกคนต้องมีปฏิสัมพันธ์กันในกลุ่ม (Slavin: 1995) ซึ่งมีขั้นตอนในการดำเนินการ ดังต่อไปนี้ ผู้สอนจัดกลุ่มแต่ละกลุ่มให้มีระดับความสามารถที่แตกต่างกันอย่างน้อย 2 ระดับ และให้ทำกิจกรรมในกลุ่มร่วมกัน เช่น การเขียนรายงาน การแต่งความ การทำแบบทดสอบ และมีการให้คะแนนในแต่ละกลุ่ม ผู้สอนเข้าพบกลุ่มแต่ละกลุ่ม และแจ้งวัตถุประสงค์ของการเขียน ทบทวนคำศัพท์เก่า ๆ และสอนคำศัพท์ใหม่ ๆ หลังจากนั้นผู้สอนแนะนำสิ่งที่จะเขียน และทำกิจกรรมตามที่ผู้สอนได้กำหนดเอาไว้ หลังจากทำกิจกรรมตามที่กำหนดไว้ ผู้สอนนำการอภิปรายเรื่องที่เขียน โดยจะต้องเน้นการฝึกทักษะต่าง ๆ ในการเขียน ผู้เรียนได้รับการทดสอบการเขียน และผู้สอนให้คะแนนการเขียนเป็นรายบุคคล และคะแนนรายกลุ่ม ผู้สอนจะต้องฝึกทักษะการเขียนที่สำคัญแก่ผู้เรียน อย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 วัน จากวิธีดังกล่าวจึงส่งผลให้ผลการเรียนรู้ทางการเรียนสูงขึ้น

ผลแบบสอบถามความพึงพอใจในด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปี 1 สาขาวิชาการ โรงแรม ที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือมีผลความพึงพอใจที่สูงกว่าวิธีการสอนแบบปกติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นคะแนนค่าเฉลี่ยรวม 4.36 เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่านักเรียนเห็นว่านักเรียนพึงพอใจด้านประโยชน์ที่ได้รับ คิดเป็นคะแนนค่าเฉลี่ย 4.45 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือทำให้

นักเรียน เกิดความพึงพอใจตามที่ Morse (1953, p. 27) ได้อธิบายไว้ว่า ความพึงพอใจ คือ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำให้ผู้ที่ทำงานสามารถถอดความเครียดได้ลดน้อยลง เพราะถ้าเกิดความเครียดในการทำงานจะเป็นสามารถให้ทำให้เกิดความไม่พึงพอใจในการทำงานได้ ซึ่งความเครียดนั้นเกิดขึ้นเมื่อมนุษย์มีต้องต้องการมากจะเกิดปฏิกิริยาเรียกร้องหาวิธีการตอบสนองของความเครียดของตนเองให้ลดน้อยลง และความพึงพอใจก็จะมากขึ้นนั่นเอง

เอกสารอ้างอิง

วิจารณ์ พานิช. (2555). วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ:

มูลนิธิสดศรี

สำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพเยาวชน. (ม.ป.ป.). พัฒนาพ่พิมพ์แม่พิมพ์ในศตวรรษที่ 21 พันธุ์ผู้การอภิวัฒน์การศึกษาไทย.

Morse, N. C. (1953). *Satisfactions in the white-collar job*. Ann Arbor, MI: University of Michigan, Institute for Social Research, Survey Research Center.

Slavin, R. E. (1995). *Cooperative learning theory, research and practice* (2nd ed.). Boston: A Simon & Schuster.